വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിന്റെ രൂപീകരണവും പരിചരണവും മലയാള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ

സഞ്ചന കെ.
മലയാളവിഭാഗം ഗവേഷക
എസ്.എൻ.ജി.എസ്. കോളേജ് പട്ടാമ്പി
Email: sanchanakptb@gmail.com

സംഗ്രഹം

ഇന്ന് മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യവ്യവഹാരങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടൊരു ശാഖയാണ് വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം. സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവയാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ. ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായി മലയാളത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്ന വിജ്ഞാനശാഖയായ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ആദ്യകാലത്ത് വൈജ്ഞാനികതയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടത്തിലാണ് ഈയൊരു ശാഖ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. മലയാളത്തിലെ വായനാസമൂഹത്തിനിടയിൽ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം ഇടം പിടിക്കുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പുതിയൊരു സാഹിത്യശാഖ എന്ന നിലയിൽ രൂപപ്പെട്ട വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം വിശകലനവിധേയമാക്കുമ്പോഴേ എന്താണ് മലയാളഭാഷയിലെ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യമായി പരിണമിച്ചതെന്ന് വ്യക്തമാവൂ. സംസ്കൃതപാരമ്പര്യത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യവും ആധുനികതയോടൊപ്പം മലയാളത്തിലേക്ക് എത്തിയ പാശ്ചാത്യ വൈജ്ഞാനികതയും എങ്ങനെയാണ് സമ്മേളിക്കുന്നതെന്നും, ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്ന നാട്ടറിവുകളെ ഇതിലെങ്ങനെ സ്ഥാനപ്പെടുത്തിയെന്നും ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ വിമർശനാത്മകമായി പഠിക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: വൈജ്ഞാനികത, വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം, നാട്ടറിവ്, സംസ്കൃതപാരമ്പര്യ വൈജ്ഞാനികത, ആധുനിക വിജ്ഞാനം

ആമുഖം

വിജ്ഞാനസമൂഹനിർമ്മിതിയിൽ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകമായി വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിന്റെ ഇടപെടൽകൂടി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ വായനാസമൂഹത്തിലൂടെയാണ് ഇത് സാധ്യമായത്. ഭാഷയിൽ വിജ്ഞാനസമൂഹനിർമ്മിതിയെ സഹായിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള എന്തെല്ലാം ഭാഷാവ്യവഹാരങ്ങൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ രേ

ഖപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ തന്നെയും ഏതിനെയാണ് വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യമായി പരിഗണിക്കേണ്ടത് എന്ന വിഷയത്തിൽ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സമീപന രീതികളാണുള്ളത്. ആധുനികതയുടെ ഒരുല്പന്നമെന്ന നിലയിലാണ് സാഹിത്യചരിത്രരചന മലയാളത്തിലാരംഭിക്കുന്നത്. വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം എന്നൊരു സാഹിത്യശാഖയും ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായി തന്നെയാണ് ഇവിടെ കടന്നുവരുന്നത്. "ആധുനികത എന്ന വ്യവഹാരം സാഹിത്യം എന്ന ഭാവുകത്വത്തേയും സാഹിത്യചരിത്രം സാഹിത്യവിമർശനം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ സംവർഗങ്ങളേയും സാധ്യമാക്കുകയായിരുന്നു" (രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്, 2017). മലയാളത്തിലെ തിരഞ്ഞെടുത്ത സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യമെന്ന സംവർഗത്തിന്റെ രൂപപ്പെടലിനെ കുറിച്ച് വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. അതിനായി വിമർശനാത്മകവ്യവഹാര വിശകലനത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രമാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ സാഹിത്യചരിത്രമായി കണക്കാക്കി വരുന്ന പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ 'മലയാളഭാഷാചരിത്രം' മുതൽ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിന്റെ അടയാളപ്പെടുത്തലുകൾ കടന്നുവന്നിട്ടുണ്ട്. ആധുനികതയുടെ വ്യാവഹാരിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 'മലയാളഭാഷാ ചരിത്ര'ത്തിന്റെ ഘടനയും സമീപനരീതിയും രൂപപ്പെടുന്നത്. കൊളോണിയൽ യുക്തിക്കകത്താണ് മലയാളത്തിലെ ആധുനികവിജ്ഞാനശാഖകളും രൂപപ്പെട്ടത്. പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ 'മലയാള ഭാഷാ ചരിത്ര'ത്തിൽ പല ഐതിഹ്യങ്ങളെയും ചരിത്രവല്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം പറയേണ്ടത് ശാസ്ത്രീയതയിൽ ചാലിച്ചെടുത്താണ് എന്ന അധീശവർഗപ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ യുക്തി മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും കാണാൻ സാധിക്കും.

മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തിൽ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിനായി പ്രത്യേകം ഒരധ്യായം ഇല്ലെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ വിജ്ഞാനസമൂഹനിർമ്മിതിയെ കൂടി ലക്ഷ്യം വെക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളെ പലയിടത്തായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൊല്ലവർഷാരംഭംവരെ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയ നാലാം അധ്യായത്തിൽ കേരളത്തിലെ സംസ്കൃത പാരമ്പര്യത്തിലടിസ്ഥിതമായുള്ള വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെയും ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനത്തിനുമേലുള്ള ബ്രാഹ്മണമേൽക്കോയ്മയെ എടുത്തുകാണിക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞ് ഈ വിവരണത്തിന് മറ്റുദ്ദേശ്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവാനിടയില്ല. കൊല്ലവർഷം 500 മുതൽ 600 വരെ എന്നുരേഖപ്പെടുത്തിയ ഏഴാം അധ്യായത്തിൽ കേരളീയ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ, തച്ചുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ആചാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ, സംഗീതഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

കേരളീയ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന ഭാഗത്ത് സംസ്കൃതത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട് മലയാളത്തിലേക്ക് ഗദ്യമായി പരിഭാഷ നടത്തിയ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യക്തികളേയും അവരുടെ വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെയും പരാമർശിക്കുന്നു. കുട്ടഞ്ചേരി മൂസ്സത്, ആലത്തൂർ നമ്പി എന്നിവരെ കുറിച്ചുള്ള വിശദാംശങ്ങൾ എടുത്തു പറയുന്നു. കാണജന്മമര്യാദ എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന മലയാളത്തിലെ വസ്തു-അനുഭവക്രമം അറിയുന്നതിനും അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ പരാമർശിക്കുന്നതുമായ പദ്യഗ്രന്ഥം കൊച്ചിയിൽ ഒരു ദേശത്തുണ്ടെന്ന അറിവ് ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുമുണ്ട്.

കൊല്ലവർഷാരംഭം മുതൽ കേരളബ്രാഹ്മണ വൈദ്യന്മാർ അമ്പലവാസികളെ മാത്രമാ

 ISSN: 2582 - 2594

ണ് വൈദ്യം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് എന്ന് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഭാഗം ബ്രാഹ്മണരോട് ഒപ്പം നില്ക്കുന്നവരായതുകൊണ്ടും സംസ്കൃതം അറിയാമെന്നതുമാണ് കാരണം. എന്നാൽ ആര്യന്മാരുടെ വരവിന് മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെ നിലനിന്നിരുന്ന ബ്രാഹ്മണേതരമായ വൈദ്യസംബന്ധമായ നാട്ടറിവിനെ സംബന്ധിച്ച് ഭാഷാചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നില്ല. “വ്യവസ്ഥാപിതവും തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നതുമായ തദ്ദേശീയ ജ്ഞാനമാണ് നാട്ടറിവ്” (അനിൽ കെ.എം., 2009:20). തദ്ദേശീയമായ ഇത്തരം അറിവുകളെ കേരളത്തിന്റെ വൈജ്ഞാനികതയിൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്ന യാതൊരു ധാരണയും ഈ സാഹിത്യചരിത്രം വെച്ചുപുലർത്തുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ ആദ്യസാഹിത്യചരിത്രം മുതലേ ഈ പ്രവണത ആരംഭിച്ചതായി കാണാം.

കേരളീയ ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന ഭാഗത്ത് കേരളബ്രാഹ്മണജ്യോതിഷികളുടെ ശിഷ്യരായി വന്ന ശൂദ്രരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി മിക്ക ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ഭാഷാ വിവർത്തനങ്ങളുണ്ടായി എന്നും അവ ഏതെല്ലാമെന്നും പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. അതിൽ ഇരുപത്തൊന്നോളം ജ്യോതിഷ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗണിതഭാഷ, പ്രശ്നരീതി, ബൃഹജ്ജാതകം തുടങ്ങിയവയും ഉൾപ്പെടുന്നു.

നാട്ടിൽ നടപ്പുള്ള നിയമങ്ങളെയും കുറ്റകൃത്യങ്ങളേയും ശിക്ഷാരീതികളേയും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്ന വ്യവഹാരമാല എന്ന മലയാളത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട കൃതിയെ കുറിച്ചും മലയാളഭാഷാ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് അറിവ് ലഭിക്കുന്നു. മനുസ്മൃതിയിൽ നിന്നുമെടുത്ത വ്യവഹാരഖണ്ഡങ്ങളാണ് വ്യവഹാരമാല, വിവാദരത്നാകരം എന്നീ പേരുകളിൽ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളായി ചമച്ചിരുന്നത്. തുടർന്ന് പ്രതിപാദിക്കുന്ന കേരളീയ തച്ചുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന ഭാഗത്ത് കേരളത്തിൽ ആദ്യകാലത്തുതന്നെ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള തച്ചുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും പരശുരാമൻ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് തച്ചുശാസ്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുന്നു. കാലക്രമേണ ഈ അറിവുകൾ ആശാരിമാരിലെത്തുകയും അവരത് മലയാളത്തിലേക്ക് മാറ്റിയെഴുതുകയും ചെയ്തതായി പറഞ്ഞശേഷം പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പ്രസ്തുത കൃതികൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ട്.

കേരളീയാചാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന ഭാഗത്തിൽ വൈദികർക്കും സ്മാർത്തന്മാർക്കും വേദാധ്യയനാനന്തരം വേദങ്ങളിലും സ്മൃതികളിലും വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ചടങ്ങുകളും അറിയുവാനുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഇവയും സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൊല്ലവർഷം 500-ന് ശേഷം മാത്രം ഭാഷയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തവയുമാണ്. സംഗീതഗ്രന്ഥങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള വിവരണവും ഇതുപോലെ തന്നെയാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ മാത്രമുണ്ടായിരുന്നവ പില്ക്കാലത്ത് മലയാളത്തിലേക്ക് മാറ്റിയെഴുതപ്പെട്ടതാണ്. ഈ തരത്തിൽ മലയാളത്തിന്റെ വൈജ്ഞാനികത എന്ന നിലയിൽ മലയാളത്തിലെ ആദ്യസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെല്ലാം സംസ്കൃതപാരമ്പര്യത്തിനകത്ത് നില്ക്കുന്ന അറിവുകൾ മാത്രമാണ്, തദ്ദേശീയമായ അറിവിനെ വൈജ്ഞാനികതയായി പരിഗണിക്കാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെവിടെയും ശ്രമം നടത്തിയതായി കാണുന്നില്ല.

1992-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ പി.ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരുടെ ‘മലയാള സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹ’ത്തിൽ ഭാഷയിലെ വൈജ്ഞാനികശാഖയിലെ ഒരു വിഭാഗത്തെയും പ്രത്യേകിച്ച് എടുത്തുപറയുന്നില്ല. ചില ശാസ്ത്രകൃതികളെ പ്രതിപാദിച്ച് പോകുന്ന രീതിയാണ് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മലയാളത്തിൽ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിവരുന്നത് ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന് അനുഗ്രഹമാണെന്നും പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "പദങ്ങളുടെ പരിമിതത്വം എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും അഭിവൃദ്ധിക്ക് ഒരു വിഘ്നമായിട്ടാണല്ലോ കാണപ്പെടുന്നത്. ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടിയല്ലാതെ ഈ കുറവ് പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതിനു വഴിയില്ല. ശാസ്ത്രീയസങ്കേതങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിന് നൂതനപദസൃഷ്ടി കൂടാതെ കഴികയില്ല. ആവശ്യം സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവാകയാൽ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണശ്രമം, സാങ്കേതിക പദങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിക്ക് ഹേതുവായിത്തീരാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല" (ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, 2001:126) എന്ന ദീർഘദർശിത്വം നിറഞ്ഞ ഒരുപദേശം കൂടി ഇദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്നും മലയാളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സാഹിത്യചരിത്രമാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ 'കേരളസാഹിത്യചരിത്രം'. ഇതിന്റെ ആദ്യപതിപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത് 1953-ലാണ്. എഴുത്തുകാരുടെ സാഹിത്യസംഭാവനകൾക്കൊപ്പം അവരുടെ ജീവചരിത്രത്തിനും വലിയ പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന രീതിയാണ് ഉള്ളൂർ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന് അമിതമായ പ്രാധാന്യം നല്കിയിട്ടുമുണ്ട്. കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഇരുപത്തൊന്നാം അധ്യായത്തിൽ ജ്യോതിഷത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയാണ് പരാമർശിക്കുന്നത്. അതിൽ പ്രാചീനാചാര്യന്മാരെയും കേരളീയ ജ്യോതിർവിത്തുകളെയും പ്രധാന ജ്യോതിശാസ്ത്രകൃതികളേയും പരാമർശിക്കുന്നു.

'കേരളസാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിന്റെ ഇരുപത്താറാമധ്യായമായ ഭാഷ-ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചില ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന ഭാഗത്ത് തത്ത്വമസി വ്യാഖ്യാനം, സിദ്ധദീപിക, ജനകാഗസ്ത്യസംവാദം, യന്ത്രരാജൻ, ശ്രൌതപ്രയോഗം ഭാഷ, ഭാവാധ്യായം ഭാഷ തുടങ്ങിയവയാണ് ശാസ്ത്രകൃതികൾ എന്ന പേരിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. എട്ടധ്യായങ്ങളിലായി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലും പലയിടങ്ങളിലായി ചില വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷാഗദ്യം എന്ന തലക്കെട്ടിന് കീഴിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ ചേർത്തതൊഴിച്ച് സംസ്കൃതത്തിലെഴുതപ്പെട്ട കൃതികളെ ക്രമപ്പെടുത്തുക എന്നതിനപ്പുറം സമൂഹത്തിലെ വിജ്ഞാനനിർമ്മിതി ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ട് രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്താനോ തദ്ദേശീയമായ നാട്ടറിവുകളെ കുറിച്ച് പരാമർശിക്കാനോ ഒരു ശ്രമവും ഉള്ളൂർ നടത്തിയിട്ടില്ല. പദ്യത്തിന് മാത്രം സാഹിത്യത്തിൽ മേൽക്കൈ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ ഇതരകൃതികളെയെല്ലാം ഗദ്യം എന്ന വകുപ്പിലുൾപ്പെടുത്തുന്ന സമീപനമാണ് 'കേരളസാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ടി.എം. ചുമ്മാറിന്റെ 1955-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം' എന്ന കൃതിയിൽ വളരെ വിശദമായി മലയാളത്തിൽ അന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ ഗദ്യസാഹിത്യവ്യവഹാരങ്ങളെയും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാഷാവിജ്ഞാനീയം എന്ന വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യമേഖല മൂന്ന് അധ്യായങ്ങളിലായി വിപുലമായ രീതിയിൽ ടി.എം. ചുമ്മാർ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ പാശ്ചാത്യമിഷണറിപ്രവർത്തകരുടെയും മലയാളികളായ ഭാഷാവ്യാകരണ പണ്ഡിതന്മാരുടെയും കൃതികളുൾപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ വ്യാകരണം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, നിഘണ്ടുക്കൾ, പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ, കടങ്കഥകൾ തുടങ്ങിയതെല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു. ബഹുജനങ്ങളുടെ അറിവിനെ ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പരിഗണിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാം. തലമുറകളായി കൈമാറിവന്നിരുന്ന നാട്ടറിവുകളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കടങ്കഥയും പഴഞ്ചൊല്ലുകളുമെല്ലാം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തുടർന്നുവരുന്ന അധ്യായം ഭൗതികവിജ്ഞാനത്തിൽ ആ മേഖലയിൽ സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടു

ISSN: 2582 - 2594

ള്ള വ്യക്തികളുടെ വിവരങ്ങളും വ്യത്യസ്ത വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളിൽ അതുവരെ വന്നിട്ടുള്ള കൃതികളെ കുറിച്ചും പരാമർശിക്കുന്നു. ടി.എം. ചുമ്മാറിന്റെ 'ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തെയും ആധിപത്യത്തേയും പിന്തുടരുന്ന രീതി കാണാനില്ല.

1958-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ രചിച്ച 'മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം' എന്ന കൃതിയിൽ ഗദ്യസാഹിത്യപുരോഗതിയെന്ന അധ്യായത്തിൽ സാഹിത്യചരിത്രവും ഗവേഷണവും, ഗവേഷണസാഹിത്യം, ഭാഷാശാസ്ത്രഗവേഷണം, നിഘണ്ടുക്കൾ, ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും എന്നീ വൈജ്ഞാനികമേഖലകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ സാഹിത്യചരിത്രം വരുന്നതോടുകൂടി മലയാളത്തിലെ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച കാഴ്ച്ചപ്പാടുകൾ മാറിവരുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യചരിത്രവും ഗവേഷണവും എന്ന ഭാഗത്ത് അതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നു. മലയാളത്തിലെ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യം സംസ്കൃതപാരമ്പര്യത്തിന്റെ തണലിലല്ലാതെ ഉയർന്നുവരാൻ ആരംഭിച്ചു. ഗവേഷണസാഹിത്യം എന്ന ഭാഗത്ത് കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാഷാഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പുതിയതായി കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട കൃതികളെയും, മാസികകളിലും ആനുകാലികങ്ങളിലുമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്ന ഗവേഷണ പ്രബന്ധങ്ങളും ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ വൈജ്ഞാനിക മേഖലയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നിടത്ത് വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

പ്രാചീനസാഹിത്യഗവേഷണം പോലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഭാഷാശാസ്ത്രഗവേഷണത്തെയും പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ അവലോകനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തുടർന്ന് പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയാണ് നിഘണ്ടുക്കൾ. പാശ്ചാത്യമിഷണറി പ്രവർത്തകരുടെ സംഭാവനകളാണ് ഈ മേഖലയിൽ എടുത്തുപറയേണ്ടത്. ഗുണ്ടർട്ട്, ബെയിലി, കോളിൻസ് തുടങ്ങിയവരും ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പത്മനാഭപിള്ള, ആർ.നാരായണപണിക്കർ, ശൂരനാട് കുഞ്ഞൻപിള്ള, മാത്യു എം. കുഴിവേലി എന്നീ മലയാളികളും ഭാഷയിൽ നടത്തിയ വൈജ്ഞാനിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നു. 'മലയാള സാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ അടുത്തതായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്ന വിഭാഗമാണ്. ഈ വിജ്ഞാനശാഖയെ സംബന്ധിച്ച് വളരെ കൃത്യമായ നിരീക്ഷണങ്ങളാണ് നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. മലയാളത്തിൽ വളർച്ച പ്രാപിച്ചുവരുന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും പൂർണമല്ല. കേരളത്തിൽ നിന്നും ആദ്യമായി ദേശചരിത്രപരമായി എന്തെങ്കിലും എഴുതിയതിന്റെ ബഹുമതി വൈക്കം പാച്ചുമൂത്തതിന്റെ 'തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സംക്ഷിപ്തചരിത്ര'ത്തിന് നല്കാമെന്ന് പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രബന്ധങ്ങളും എന്ന ഉപാധ്യായത്തിൽ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനീയം എന്ന വിഭാഗത്തെ മലയാളത്തിലെ ശുഷ്കവിഭാഗമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കുന്നത്. "പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കമാരംഭിച്ചതിന് ശേഷമേ ഇതുസംബന്ധിച്ചുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളായും, വിവർത്തനങ്ങളായും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ മുമ്പ് ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല" (പരമേശ്വരൻ നായർ പി.കെ, 1958:282). തുടർന്ന് ഭൗതികവിജ്ഞാനം, ധനതത്വശാസ്ത്രം, പ്രകൃതിവിജ്ഞാനീയം, ജീവശാസ്ത്രം, മനശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, കാർഷിക വിജ്ഞാനം, രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനം തുടങ്ങിയ വൈജ്ഞാനിക മേഖലകളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ചില കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പരാമർശിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ നിന്നും പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായരുടെ സാഹിത്യചരിത്രമായപ്പോഴേക്ക് വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം എന്ന വ്യാവഹാരികമേഖലയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിലും അതിനോടുള്ള സമീപനത്തിലും വന്ന മാറ്റം വളരെ വ്യക്തമാണ്. സംസ്കൃത പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതിനെ മാത്രം മലയാളഭാഷയിലും വിജ്ഞാനമായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന നോട്ടത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസം കൈവന്നു.

1958-ൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ സാഹിത്യചരിത്രമാണ് കെ.എം. ജോർജ് എഡിറ്റ് ചെയ്ത 'സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ'. പ്രാചീനസാഹിത്യത്തിൽ ഊന്നൽ നല്കിക്കൊണ്ട് രചിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ നടത്തിയിരിക്കുന്ന പ്രസ്ഥാനവിഭജത്തിൽ സവിശേഷമായ സ്ഥാനം വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യത്തിന് നല്കിയിട്ടില്ല. ഭാഷാഗദ്യം എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ മഴമംഗലത്തിന്റെ ഗദ്യകൃതികൾ, ചില വ്യാഖ്യാനകൃതികൾ, ജ്യോതിശാസ്ത്രകൃതികൾ എന്നിവ പരാമർശിക്കുന്നു. ആ ഖണ്ഡത്തിൽ തന്നെയുള്ള 'വ്യവഹാരഭാഷയിൽ ഉടൽപൂണ്ട ഗദ്യ'മെന്ന ഭാഗത്ത് വിദേശീയരുടെ സാഹിത്യസംഭാവനകൾ എന്ന നിലയിൽ ചില വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ആധുനികഗദ്യം എന്ന ശീർഷകത്തിൽ തന്ത്രസമുച്ചയം പോലുള്ള കൃതികളേയും കേരളവർമ്മയുടെ പാഠപുസ്തകസമിതിയെ കുറിച്ചും ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. 'സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ' എന്ന സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും വൈജ്ഞാനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ കീഴിലൊന്നായി മാത്രം പരിഗണിക്കുന്നൊരു പ്രവണതയാണ് കാണാൻ സാധിക്കുന്നത്.

'സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ' പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അതേ വർഷത്തിൽ ഇറങ്ങിയ സാഹിത്യചരിത്രമാണ് എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'കൈരളിയുടെ കഥ'. മലയാളസാഹിത്യത്തെ സമഗ്രമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ "കാലം കുറഞ്ഞ ദിനമെങ്കിലുമർത്ഥദീർഘം" എന്ന അവസാനാധ്യായത്തിൽ 'നാനാവിഭാഗങ്ങൾ' എന്ന ഭാഗത്താണ് ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ, നിഘണ്ടുക്കൾ, ദേശചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ശാസ്ത്രസാഹിത്യകൃതികൾ എന്നീ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യ വിഭാഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നത്. "ഭാഷ, സാഹിത്യം, ദേശം എന്നിവയുടെ ചരിത്രങ്ങളെ വിഷയീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അധികമുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ചുരുക്കം ചിലതുമാത്രമേ ശാസ്ത്രീയ സമ്പ്രദായത്തിൽ സമഗ്രദർശനത്തോടുകൂടി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളു" എന്ന ആമുഖത്തോടെ തുടങ്ങുന്ന ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെന്ന ഭാഗത്തിൽ അതുവരെ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നു. തുടർന്ന് മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള നിഘണ്ടുക്കൾ, ദേശചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ശാസ്ത്രസാഹിത്യ കൃതികൾ എന്നിവയും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. ഉള്ളടക്കത്തിലും പ്രതിപാദനത്തിലും താരതമ്യേന പുതിയൊരാഭിമുഖ്യം കൊണ്ടുവരാൻ എൻ.കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കൈരളിയുടെ കഥയിലൂടെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കെ.എം. ജോർജ് എഡിറ്റ് ചെയ്ത രണ്ടാമത്തെ സാഹിത്യചരിത്രമാണ് 'ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ'. 1998-ലാണ് ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകൃതമാവുന്നത്. അതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യശാഖയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത കൃതിയാണിത്. ഗവേഷണം, ശാസ്ത്രസാഹിത്യം, റഫറൻസ് കൃതികൾ എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത അധ്യായങ്ങളായിതന്നെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കെ.എം.പ്രഭാകരവാര്യർ തയ്യാറാക്കിയ 'ഗവേഷണം' എന്ന ഖണ്ഡം മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല ഗവേഷണങ്ങളെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാരംഭിക്കുന്നു.

തുടർന്ന് ഔപചാരിക ഗവേഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചും സമീപകാല ഗവേഷണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും വിശദമായ വിശകലനം നടത്തിയശേഷം അനൗപചാരിക ഗവേഷണങ്ങളെ പട്ടികപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാളത്തിലെ ധൈഷണികരായ വ്യക്തികളുടെ സംഭാവനകൾക്ക് പ്രാധാന്യം നല്കിയിരിക്കുന്നു.

'ശാസ്ത്രസാഹിത്യം' എന്ന പതിമൂന്നാം ഖണ്ഡത്തിൽ ശാസ്ത്രസാഹിത്യമേഖലയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രാരംഭപ്രവർത്തനങ്ങൾ, പത്രമാസികകളിലൂടെയും ആനുകാലികങ്ങളിലൂടെയും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വികാസം, നിരവധി സംഘടിത ശ്രമങ്ങൾ, പുതിയ സംരംഭങ്ങൾ, പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. മലയാളത്തിലൂടെ വിജ്ഞാനസമൂഹത്തെ നിർമ്മിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്ത്, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുതലായവയും പരാമർശിക്കുന്നു. തുടർന്ന് മലയാളപുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണ പുരോഗതിയുടെ ഒരു പട്ടിക നല്കിക്കൊണ്ട് വിജ്ഞാനസാഹിത്യത്തിന്റെ എണ്ണത്തെ മറ്റുള്ളവയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നു. ഈ ഖണ്ഡത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് മികച്ച വിജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തുക കൂടിചെയ്യുന്നുണ്ട്.

'ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ' എന്ന സാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനഖണ്ഡം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് റഫറൻസ് കൃതികൾ എന്ന വൈജ്ഞാനിക മേഖലയാണ്. മലയാളത്തിൽ റഫറൻസ് കൃതികൾ ഉണ്ടായിവരുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം വിവരിച്ച ശേഷം നിഘണ്ടുക്കൾ, വ്യാകരണങ്ങൾ, വിജ്ഞാനകോശങ്ങൾ, സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ, പലതരം ഗസറ്റിയറുകൾ, ഗ്രന്ഥസൂചികൾ, ശബ്ദാവലികൾ തുടങ്ങിയവ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ഏതുഭാഷയ്ക്കും വികാസം പ്രാപിക്കാൻ റഫറൻസ് കൃതികൾ എന്ന വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം ആവശ്യമാണ്. മലയാളഭാഷയുടെ വികാസത്തിന് വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യം എത്രത്തോളം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന സമീപനമാണ് ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ്രൊഫ. പന്മന രാമചന്ദ്രൻനായർ എഡിറ്റ് ചെയ്ത 'സമ്പൂർണ്ണ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം' 2008-ലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. താരതമ്യേന പുതിയകാലത്ത് രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് പറയാവുന്ന ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ രണ്ട് അധ്യായങ്ങളാണ് വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യത്തിലുൾപ്പെടുത്താവുന്നവ. ഒന്ന്, ശാസ്ത്രസാഹിത്യവും രണ്ട് ഗവേഷണം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, നിഘണ്ടു എന്നതും. ശാസ്ത്രസാഹിത്യമെന്ന അധ്യായത്തിൽ ഇതുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ സമീപനമാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിവേരുകൾ എന്നാരംഭിക്കുന്ന ആദ്യഭാഗത്ത് പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ വാന്റീഡിന്റെയും ഫോൺമേയറുടെയും ശാസ്ത്രസാഹിത്യമേഖലയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അതുവരെയും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളൊന്നും പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. നവോത്ഥാനഘട്ടത്തിൽ കേരളവർമ്മയുടെയും പുസ്തകകമ്മിറ്റികളുടെയും എ.ആറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ചരിത്രം വിശദീകരിക്കുന്നു. ആധുനിക കാലഘട്ടം എന്ന ഭാഗത്ത് വ്യക്തികളുടെയും ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ ക്രോഡീകരിക്കുന്നു. ഗവേഷണം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, നിഘണ്ടു എന്ന അധ്യായത്തിൽ വിവിധ സർവകലാശാലകൾക്ക് കീഴിൽ നടന്നിട്ടുള്ള മലയാളത്തിലെ ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളും ഭാഷാശാസ്ത്രകൃതികളും നിഘണ്ടുക്കളും പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

വ്യത്യസ്ത കാലങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ എന്താണ് വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യമെന്ന നിർവചനത്തിന് വ്യത്യാസമുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ പൊതുവായി കാണുന്ന രീതി, സംസ്കൃതപാരമ്പര്യത്തെ മാത്രം വിജ്ഞാനമായി പരിഗണിക്കുന്ന എന്നതാണ്. തദ്ദേശീയമായി നിലനിന്നിരുന്ന അറിവുകളെ ഒരു സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും കാര്യമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യ മിഷണറിപ്രവർത്തകരുടെ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യമേഖലയിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചില സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പ്രാധാന്യത്തോടെ കണക്കാക്കുമ്പോൾ ചിലതിൽ പാടെ അവഗണിക്കുന്ന രീതിയും കാണാനാവും.

കെ.എം.ജോർജ് എഡിറ്റ് ചെയ്ത ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ എന്ന സാഹിത്യചരിത്രം മുതലാണ് കൃത്യമായി മലയാളത്തിൽ വൈജ്ഞാനികസാഹിത്യശാഖ രൂപപ്പെട്ടത് എന്നുപറയാം. ടി.എം. ചുമ്മാറിന്റെ ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം ഇതിനപവാദമായി നില്ക്കുന്നുമുണ്ട്. ആധുനിക സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽപോലും ഏതെല്ലാമാണ് മലയാളത്തിലെ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവ എന്ന കാര്യത്തിൽ തീർച്ചയില്ല. എങ്കിലും പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരുടെ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം പോലുള്ള ആദ്യകാല സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലടക്കം മലയാളഭാഷ വികാസം പ്രാപിക്കാൻ ഭാഷയിൽ വൈജ്ഞാനിക സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രൂപപ്പെടേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന പ്രാചീനമായ നാട്ടറിവുകളെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളൊന്നും കാര്യമായി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1) അനിൽ, കെ.എം., നാട്ടറിവ്. തിരുവനന്തപുരം: ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2009.
2) കൃഷ്ണപിള്ള, എൻ. കൈരളിയുടെ കഥ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2007.
3) ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, പി. മലയാളഭാഷാചരിത്രം. തിരൂർ: തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരണം, 2017.
4) ചുമ്മാർ, ടി.എം. ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം. കോട്ടയം: നാഷണൽ ബുക് സ്റ്റാൾ, 1955.
5) ജോർജ്, കെ.എം. ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ. കോട്ടയം: ഡി.സി. ബുക്സ്, 2021.
6) ജോർജ്, കെ.എം. സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ. കോട്ടയം: സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം. നാഷണൽ ബുക് സ്റ്റാൾ, 2013
7) രാമചന്ദ്രൻനായർ, പന്മന. സമ്പൂർണ്ണ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം. കോഴിക്കോട്: ആത്മ ബുക്സ്, 2023.
8) പരമേശ്വരൻ നായർ, പി.കെ. മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം. തൃശ്ശൂർ: കേരള സാഹിത്യഅക്കാദമി, 2014.
9) പരമേശ്വരയ്യർ, എസ്. ഉള്ളൂർ. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം. തിരുവനന്തപുരം: കേരളസർവകലാശാല, 2015.
10) ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ പി. മലയാള സാഹിത്യചരിത്രസംഗ്രഹം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2001.

ISSN: 2582 - 2594